

Arrest

nr. 203 394 van 2 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend bij aangetekend schrijven om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende het bevel tot terugdrijving (bijlage 11) van 17 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018 om 11:00.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TOSSEROY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren te Kumasi op [...]1993.

Verzoekster werd door de Zwitserse ambassade in vertegenwoordiging van België in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 16 april 2018 tot 22 april 2019 voor een duur van 7 dagen, met het oog op toerisme.

Op 17 april 2018 heeft verzoekster zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Accra.

Het visum werd op 17 april 2018 ingetrokken.

Op 17 april 2018 nam de met grenscontrole belaste inspecteur S.D. een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie en kent buiten de Sint Michiels kathedraal te Brussel (België) geen enkele toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Ze is in het bezit van een hotelreservatie in het “Le Dome” hotel in Brussel doch uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat zij bij haar visumaanvraag een hotel in Antwerpen (België) heeft voorgelegd. Verder is betrokkene in het bezit van een busticket dd. 17.04.2018 naar Nürnberg (Duitsland). Hiermee geconfronteerd verklaart betrokkene dat zij eerst naar Duitsland wou reizen doch van idee veranderd is. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodex en zij tevens niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugdrijving

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster voert in het enige middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, al.1, 3° van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 34, al.4 *juncto* de artikelen 14, al.2 *juncto* bijlage II van de Verordening nr. 810/2009 van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna visumcode) en artikel 6 van de Verordening nr. 562/2006 (hierna de Schengengrenscodes).

Bespreking

Vooreerst dient de Raad op te merken dat de Verordening nr. 562/2006 afgeschaft werd op 11 april 2016 en vervangen werd door de Verordening 2016/399 van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen.

Artikel 6 van de Schengengrenscodes [VERORDENING (EU) 2016/399 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) (codificatie)], met als opschrift „Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen”, luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

(...)

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...).”

(...)

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.(...)”

Artikel 34 van de Visumcode met als opschrift 'nietigverklaring' bepaalt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken;

in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD” of „INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect” en het woord „visum” ongeldig gemaakt door middel van een doorhaling.

6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

7. Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.”

Artikel 14 van de Visumcode met als opschrift 'bewijsstukken' bepaalt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;*
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;*
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;*
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.*

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;*
- b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.*

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

- a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;*
- b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;*
- c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;*
- d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;*
- e) het verblijfadres;*
- f) de duur en het doel van het verblijf;*
- g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw.*

Naast de officiële taal of talen van de lidstaat wordt het formulier in ten minste één andere officiële taal van de instellingen van de Europese Unie opgesteld. In het formulier wordt aan degene die het ondertekent de in artikel 37, lid 1, van de VIS-verordening vereiste informatie verstrekt. Een model van het formulier wordt aan de Commissie toegestuurd.

5. In het kader van de plaatselijke Schengensamenwerking wordt voor elk ambtsgebied beoordeeld in hoeverre de lijsten van bewijsstukken moeten worden aangevuld en geharmoniseerd om rekening te houden met plaatselijke omstandigheden.

6. *De consulaten kunnen vrijstelling verlenen van een of meer van de verplichtingen in lid 1 in het geval van aanvragers die bij hen bekendstaan voor hun integriteit en betrouwbaarheid, en met name voor het juiste gebruik van eerder afgegeven visa, indien er geen twijfel over bestaat dat zij voldoen aan de eisen van artikel 5, lid 1, van de Schengengrenscodex wanneer zij de buitengrenzen van de lidstaten overschrijden.*"

Uit het gestelde hierboven blijkt niet dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet haaks staat op wat kan gelezen worden in de Schengengrenscodex en de Visumcode, minstens toont verzoekster dit niet aan. Bovendien kan verzoekster de schending van artikel 34 van de Visumcode niet dienstig aanvoeren, nu dit artikel betrekking heeft op de nietigverklaring of intrekking van het visum terwijl huidige vordering enkel de beslissing tot terugdrijving tot voorwerp heeft.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;"

Verzoekster betoogt dat zij alle bij wet bepaalde bewijsstukken heeft voorgelegd. De Visumcode sluit niet uit dat verzoekster naast een hotelboeking in Antwerpen ook nog een hotelboeking in Brussel maakt als tussenstop en rekening houdende met haar zwangerschap. Het busticket is evenmin verwonderlijk nu de vader van haar kind woont in Nürnberg.

De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, haar niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij een hotelboeking in Antwerpen heeft voorgelegd bij haar visumaanvraag terwijl zij bij haar aankomst in de luchthaven een hotelreservatie in Brussel voorlegt en dit voor dezelfde datum, met name op 17 april 2018. Bijkomend legt verzoekster een busticket richting Nürnberg voor, met als vertrekdatum eveneens 17 april 2018. Verwerende partij leidt uit deze stukken af dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf, met name toerisme in België kunnen staven. Bijkomend stelt de verwerende partij vast dat verzoekster niet

in het bezit is van toeristische documentatie en dat zij, buiten de Sint Michiels kathedraal te Brussel geen enkele toeristische trekpleister of bezienswaardigheid kent in België.

Wat haar precieze toeristische intenties zijn, is volgens de gemachtigde aldus niet afdoende duidelijk. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk, des te meer nu verzoekster thans ook verklaart dat zij de intentie had de vader van haar (ongeboren) kind in Nürnberg (Duitsland) op te zoeken. Het gegeven dat de vader van haar kind het busticket op een latere datum heeft geboekt doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien steunt dit betoog op een door verzoekster zelf geschreven verklaring.

Gezien het geheel van de verklaringen en voorgelegde stukken, acht de Raad het niet onzorgvuldig dat de verwerende partij hieruit afleidt dat de initiële visumaanvraag niet overeenstemt met haar huidig reisdoel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de grenspolitie tot een uitgebreid gehoor is overgegaan met een verslag hiervan. Geenszins kan worden aangenomen dat de gemachtigde niet met kennis van zaken heeft kunnen oordelen.

Verzoekster betoogt verder dat het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel is geschonden nu zij 'zichtbaar' zwanger is en opgesloten wordt.

In de mate verzoekster kritiek uit op haar 'opsluiting', ondanks haar 'toestand' dient de Raad erop te wijzen dat verzoekster tegen de maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de correctionele rechtbank van haar verblijfsplaats in het Rijk of de plaats waar zij werd aangetroffen. In zoverre de vordering aldus ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

In de mate verzoekster betoogt dat het onzorgvuldig en disproportioneel is om haar in haar zwangere toestand terug te drijven, toont zij niet aan dat haar zwangerschap haar verhindert te reizen. Verzoekster verwijst naar medisch onderzoek op 23 april 2017 in het AZ Jan Portaels. Evenwel blijkt uit dit attest evenmin een tegenindicatie om te reizen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit dit attest blijkt dat verzoekster vermoedelijk 20 weken zwanger is. De loutere toestand van zwangerschap van 20 weken toont niet aan dat het voor haar onmogelijk of moeilijk is om te reizen. Ter terechtzitting wordt nog verwezen naar het gebruik van de verwerende partij om een hoog zwangere vrouw niet via vliegtuig te doen reizen. Verwerende partij bevestigt dat vanaf een zwangerschap van 28 weken een 'fit to fly' attest wordt opgevraagd aan de dokter. Dit is evenwel niet van toepassing op verzoekster, nu zij slechts 20/21 weken ver is. Een schending van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN